

έκδοση δρόμου

της συνεργασίας

αντιφασιστικών ομάδων

ANTIFA COMMUNITY

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2011

03

antifa ★ community

3 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ, ΕΧΟΥΜΕ ΜΟΝΟ
ΠΕΡΙΣΟΤΕΡΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ
ΟΡΓΙΣΜΕΝΟΙ...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΠΕΞΗ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΧΑΜΕΝΤ,
ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε

πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό. [antifacommunity@yahoo.gr]

antifa
community

/ Κάπου στους δρόμους, ένα Δεκέμβρη

Βρισκόμαστε ακριβώς τρία χρόνια μετά τον Δεκέμβρη του 2008. Τη δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα και την εξέγερση που ξέσπασε αμέσως μετά. Αν αξίζει να θυμόμαστε σήμερα εκείνες τις μέρες, δεν είναι για να φτιάξουμε μια ακόμα «επέτειο», αμέσως μετά από εκείνη του Πολυτεχνείου. Δεν είναι αυτό που μας λείπει. Ούτε μας λείπουν «ηρωϊκές» εξιστορήσεις και κατορθώματα εκείνων των ημερών, για να 'χουμε να θυμόμαστε. **Αν χρειάζεται η μνήμη, είναι γιατί έχουμε ανοιχτούς λογαριασμούς με τους κανίβαλους αυτού του κόσμου.** Κι ο

Δεκέμβρης του 2008 φωτίζει από το κοντινό παρελθόν το δίκιο των εξεγερμένων. Ακόμα και σήμερα μέσα στο πιο πηχτό σκοτάδι της κρίσης, μας δείχνει δρόμο κι επιλογές. Εξηγούμαστε: τα εξεγερσιακά γεγονότα του 2008 ήταν απόλυτα δίκαια. Μια ψυχρή δολοφονία ενός μαθητή στα Εξάρχεια, ήταν το φυτίλι μιας κοινωνικής έκρηξης, που οι αιτίες της πήγαιναν πολύ παραπέρα. Πολλές οι αιτίες, πολλά και τα διαφορετικά υποκείμενα που κατέβηκαν στους δρόμους σε κάθε μικρή και μεγάλη πόλη. Μαθητές, φοιτητές, «χουλιγκάνοι» κι ένα μέρος των ντόπιων και μεταναστών εργατών είχαν πολλούς και διαφορετικούς λόγους να είναι φρικαρισμένοι: από την καταπίεση στα

σχολικά κάτεργα, μέχρι τα οικογενειακά δεσμά. Από την αντιμεταναστευτική πολιτική, μέχρι τις πρώτες συνέπειες της κρίσης, που ήταν ήδη ορατές τότε. Ο κοινωνικός πλούτος του Δεκέμβρη ήταν ακριβώς αυτός λοιπόν. Το πλήθος των υποκειμένων και των αιτιών που ξεχυνόταν στους δρόμους.

Κι αυτές οι διάχυτες αντιθέσεις που ξεκινούσαν από κάθε πεδίο της κοινωνικής ζωής, συναντιούνταν στο μίσος ενάντια στην αστυνομία. Την μπατσοκρατία και την γενικευμένη επιτήρηση / πειθάρχηση των ζώων μας. Όχι μόνο με αφορμή μια δολοφονία, αλλά και πέρα απ' αυτή. Γιατί το μίσος ενάντια στην αστυνομία είναι απόλυτα δίκαιο: πηγάζει από τις πλατείες και τους δρόμους που κυκλοφοράμε, πέφτοντας πάνω σε εξακριβώσεις κι εξευτελισμούς. Πηγάζει από τα γήπεδα και τα κρατητήρια που βασανίζονται μετανάστες εργάτες. Κάθε πλευρά της ζωής μας ελέγχεται από μπατσομηχανισμούς, κρατικούς ή όχι. Συνεπώς η συνάντηση των θελήσεων και της οργής εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων στο μίσος για τους

μπάτσους, ένστολους και μη, σημάδεψε μηχανισμούς πολύ κρίσιμους για τη λειτουργία αυτού του συστήματος. Κι αυτό ήταν που «πόνεσε» τους υπεύθυνους. Πίσω από κάθε κραυγή των media για τα σπασμένα μαγαζιά, το πλιάτσικο και την εγκληματικότητα που «ανέβηκε», κρυβόταν ο φόβος τους. Ο φόβος πως τόση ιδεολογική προπαγάνδα και τόσες χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων, εδώ και πολλά χρόνια, κινδύνευαν να καούν από την εξεγερμένη οργή. Τόση επένδυση στις κοινωνικές συμμαχίες του νόμου και της τάξης, τόσο ρουφιάνοι, μαφιόζοι και παρακρατικοί, κινδύνευαν να γίνουν κουρέλι στα χέρια χιλιάδων εξεγερμένων. Το πόσο πετυχημένη και τραγικά επίκαιρη ήταν αυτή η στόχευση των υποκειμένων του Δεκέμβρη, άρχισε να διαγράφεται καθαρά αμέσως μετά. Εκείνο που έπρεπε να γίνει από τη μεριά των κυρίαρχων μηχανισμών, ήταν να ξαναστηθεί στα πόδια της, ιδεολογικά και πρακτικά, η μπατσοκρατία των ζώων μας.

Πρώτος στόχος, αλλά όχι μοναδικός, έγιναν οι μετανάστες εργάτες. Πατώντας πάνω στα υπαρκτά κοινωνικά χάσματα που δεν κατάφερε

να γεφυρώσει ο Δεκέμβρης, στον Αγ. Παντελεήμονα και αλλού, άρχισε να δημιουργείται μια αντιμεταναστευτική φιλολογία. **Φασίστες και μπάτσοι, μαφιόζοι και υπουργοί, αλληλοσυμπληρώνονταν στις «καταγγελίες» και το κυνηγητό των μεταναστών.** Ο νόμος, η τάξη, οι ρουφιάνοι και οι μαφιόζοι δέθηκαν από τότε και μετά σε μια ατσάλινη συμμαχία, απόλυτα χρήσιμη στον καιρό της κρίσης.

Έγιναν κι άλλα πολλά. Να θυμίσουμε κάποια: οι καταλήψεις στα σχολεία έγιναν στόχος μπάτσων και εισαγγελέων, για να δώσουν ενισχύσεις στους καθηγητές και τους συλλόγους γονέων. Τα γήπεδα παραμένουν σταθερό πεδίο παρέμβασης της δημόσιας τάξης και των διαφόρων μαφιών, για να βοηθήνε τους αθλητικογράφους και τους υπουργούς. Το πανεπιστημιακό άσυλο καταργήθηκε και τυπικά, αφού είχε προηγηθεί η ουσιαστική κατάλυσή του με αφορμή την υπόθεση των 300 μεταναστών εργατών-απεργών πείνας. Και τελευταίο, **με αφορμή τα μέτρα και τις περικοπές των μισθών, οι μόνοι που μένουν σχετικά αλώβητοι, είναι οι μπάτσοι και οι караβανάδες.** Δεν είναι τυχαίο αυτό: έχουν πολλή «δουλειά» να κάνουν.

Μπατσοκρατία. Μπατσοκρατία. Μπατσοκρατία. Για κάθε κοινωνικό ζήτημα, η λύση είναι περισσότεροι μπάτσοι και σεκιουριτάδες, περισσότεροι μπράβοι και νταβάνες. Αυτή είναι η σημερινή, πραγματική εικόνα του νόμου και της τάξης. Γι' αυτό οι εξεγερμένοι του Δεκέμβρη σημάδευαν σωστά. Αυτό χρειάζεται να κάνουμε και σήμερα. Κόντρα σε κάθε μοιρολατρία, σε κάθε συμβιβασμό, να οργανώσουμε την οργή μας. Οι αιτίες μας υπάρχουν: **όλα εκείνα που ίσχυαν και πριν το 2008, τώρα μας πνίγουν ακόμα περισσότερο.** Και θα μας πνίγουν παραπάνω, όσο αφήνουμε χώρο και χρόνο στους δυνάστες των ζώων μας. Δεν είναι παντοδύναμοι και δεν είναι ανίκητοι. Το είδαμε τον Δεκέμβρη του 2008, το ξαναείδαμε σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα στις περσινές αραβικές επαναστάσεις. Αυτοί έχουν την εξουσία, τα μέσα και τους μηχανισμούς και εμείς έχουμε ΔΙΚΙΟ!

Τόσο καθαρά. Κι όταν αυτό το δίκιο κι αυτές τις χίλιες και μία αιτίες τις οργανώσουμε δυναμικά στο δρόμο, τότε θα ψάχνουν τρύπα να κρυφτούν.

...κρατάει έναν ολόκληρο χρόνο -και συνεχίζεται.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές στο Κάιρο, το Σουέζ και την Αλεξάνδρεια, οι διαδηλώσεις, αρχίζουν και μοιάζουν όλο και περισσότερο με αυτές του περασμένου Ιανουαρίου: τόσο σε ό,τι αφορά τη συμμετοχή και τη μαχητικότητα των διαδηλωτών, όσο και αντίστροφα την ένταση της βίας από τις δυνάμεις καταστολής. Η πτώση του καθεστώτος Μουμπάρακ και η ανάληψη της εξουσίας από το στρατό, δεν έφερε τις αλλαγές που οι αιγύπτιοι περίμεναν. Το αντίθετο. Μέρα με τη μέρα γινόταν όλο και πιο ξεκάθαρο πως όλα αρχίζουν να μοιάζουν στο παλιό καθεστώς. Μόνο τις τελευταίες βδομάδες είναι δεκάδες οι νεκροί και δεν υπάρχει τίποτα στον ορίζοντα που να προμηνύει κάποια διαφορετική συνέχεια. Από την άλλη στη Συρία, στη Χομς, στη Ντεράα και στη Λαττάκεια, οι εξεγερμένοι μετά από έξη μήνες εξέγερσης εξακολουθούν να πληρώνουν τον αγώνα τους ενάντια στο καθεστώς Άσαντ με αίμα, καθώς όσο οξύνεται η σύγκρουση τόσο πιο σκληρές είναι οι απαντήσεις που δίνει το καθεστώς.

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΑΝΟΙΞΗ
ΔΕΝ ΚΡΑΤΗΣΕ 3 ΜΗΝΕΣ ▼

Αυτές οι εξεγέρσεις είναι οδηγός, αστέρι προσανατολισμού στο σκοτάδι της βαρβαρότητας. Από τη μια δείχνουν πως ακόμη και τα πιο ολοκληρωτικά, πιο βάρβαρα καθεστώτα μπορούν να ηττηθούν όταν βρίσκονται αντιμέτωπα με τη γενναιότητα και την αποφασιστικότητα των εξεγερμένων. Από την άλλη καθώς οξύνονται όλο και περισσότερο κάνουν πιο έντονη, πιο εμφανική την απουσία των κινημάτων στη Δύση. Ειπωμένο αλλιώς, το αίμα που κυλάει εκεί, στην Αίγυπτο, τη Συρία, την Παλαιστίνη, τη Λιβύη, είναι ένα τεκμήριο αγώνα και την ίδια στιγμή μια απόδειξη κυνισμού. Δεν πρόκειται περί απλής διαπίστωσης. Ή θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας για να υποστηρίξουμε αυτούς τους αγώνες ή θα βάλουμε κι εμείς τη τζιφρα μας στο αιματοκύλισμά τους. Τόσο απλά είναι τα πράγματα. Όπως πάντα...

"Φασίστες στην κυβέρνηση!"

...Μια εκκωφαντική σιωπή απλώνεται στο σοκαρισμένο πλήθος. Ο σύζυγος της Ευγενίας Μανωλίδου και άλλα 3 ακροδεξιά καθάρματα μολύνουν τους καθαγιασμένους δημοκρατικούς υπουργικούς θώκους. «*Μα πώς φτάσαμε ως εδώ;*» αλαλάζουν παραπονιάρικα τα «δημοκρατικά πλήθη» και οι «ευαίσθητοι» δημοσιογράφοι τους.

Ο φασισμός δεν είναι ένα κόλπο που ξεπηδάει, έτσι απλά, από μια «κακή ιδέα».

Αυτό δε χρειάζεται να είσαι ο μαρξ για να το πάρεις γραμμή. Η ελληνική κοινωνία, μια κοινωνία χρόνια εθισμένη στην εκμετάλλευση του άλλου, στις διάφορες καβάζες και στα «πατάω-το-κεφάλι-όποιου-με-παίρνει» δεν ήταν άμαθη στις καθημερινές φασιστικές πρακτικές. Η μακροχρόνια υποτίμηση των μεταναστών εργατών, που ήταν «κλεφτες, βρωμιάρηδες, απολίτιστοι, περισσευόμενοι», ή ότι άλλο ξερνούσε κατά καιρούς η πλέμπα του εθνικού κορμού, δεν ξεχείλιζε απ' αυτό που λες «δημοκρατική ευαισθησία». Ήταν, αντίθετα, η καθημερινή πολεμική προπαγάνδα μιας διευρυμένης ελληνικής αστικής και μικροαστικής τάξης που ζούσε μέσα στα 90s και τις αρχές των 00s το «ελληνικό όνειρο»: **Γαμούσε σε κωλόμπαρα, πλήρωνε μεροκάματα για δούλους, δεν κόλλαγε ένσημα και έπαιρνε δάνειο για το καινούριο της αμάξι.**

Έφταναν αυτά λοιπόν για βρεθεί ένα ναζιστικό κάθαρμα σαν τον Βορίδη στο υπουργείο μεταφορών;

Όχι. Χρειάστηκαν κι άλλα. Χρειάστηκε το σπάσιμο της φούσκας του «ελληνικού ονείρου», μια παγκόσμια οικονομική

κρίση και μια διάχυτη απόγνωση που θυμίζει τα καρτούν που συνεχίζουν να τρέχουν μέχρι να καταλάβουν πως από κάτω τους βρίσκεται το κενό του γκρεμού. Και, πρώτα απ' όλα, η ξεφτίλα. Που δουλευόταν, τα είπαμε και πριν, εδώ και χρόνια από μεγάλα κομμάτια αυτής της κοινωνίας.

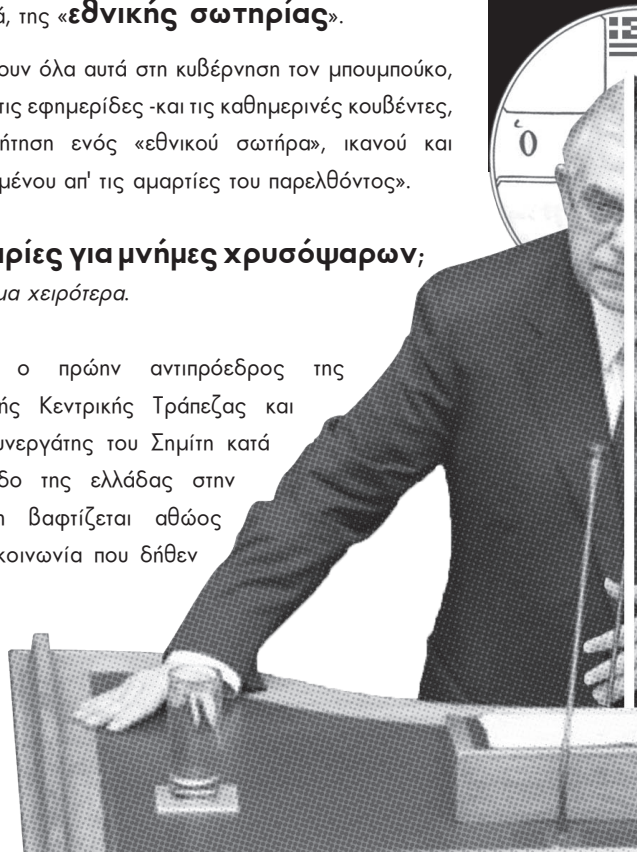
Και σήμερα, **κάπου μεταξύ μιας γενικευμένης μανιοκατάθλιψης και κανιβαλισμού**, προκύπτει ξανά, όλο και παθιασμένα όλο και πιο συνολικά, από αριστερά μέχρι δεξιά, το πρόταγμα της «εθνικής ενότητας». Ή, λίγο πιο δραματικά, της **«εθνικής σωτηρίας»**.

Πριν φέρουν όλα αυτά στη κυβέρνηση τον μπουμπούκο, έφεραν στις εφημερίδες -και τις καθημερινές κουβέντες, την αναζήτηση ενός «εθνικού σωτήρα», ικανού και «απαλλαγμένου απ' τις αμαρτίες του παρελθόντος».

Μπαταρίες για μνήμες χρυσόψαρων;

Όχι -*ακόμα χειρότερα.*

Ξαφνικά, ο πρώην αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και πρώην συνεργάτης του Σημίτη κατά την είσοδο της Ελλάδας στην ευρωζώνη βαφτίζεται αθώς από μια κοινωνία που δήθεν

Η Ε
ΝΙ
ΣΩ
ΗΡ
+
ΑΝ
ΒΡΩ
ΙΣΤΟ

δεν κουραζότανε να βρίζει τους τραπεζίτες για την κατάντια της. Κάποιος θα μπορούσε να ξεμπερδέψει απλά με μια χριστοπαναγία για τη γενικευμένη κυρίαρχη ηλιθιότητα. Αλλά οι χριστοπαναγίες, όπως και οι μούτζες στους «κλέφτες» πολιτικούς δε φτάνουν -γιατί είναι **τζάμπα**.

Η "εθνική σωτηρία" και οι πολιτικάντικες παπαριές που τη συνοδεύουν δεν είναι απλά κακόγουστη πολιτική προπαγάνδα: είναι η προέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού σε καιρούς κρίσης. **Είναι η όλο και πιο βάρβαρη επιτάχυνση του πολέμου των από πάνω στην εργατική τάξη.** Στους μετανάστες και τους ντόπιους. Είναι ο ξεπεσμός μιας κοινωνίας που βλέποντας τα είδωλα της θρησκείας του εμπορεύματος να γίνονται πιο απόμακρα λόγω της κρίσης, ποντάρει όλο και λιγότερο στη λογική και όλο περισσότερο στην αγριότητα. Θα έπρεπε να είναι προφανές, αλλά δεν είναι: Σ' αυτή τη γαμημένη χώρα (και όχι μόνο) τα χαμηλότερα οικονομικά στρώματα έχουν μέσα σε 3 χρόνια δεχθεί από τα αφεντικά, το κράτος τους και τις τράπεζες αλλεπάλληλες επιθέσεις που καταλήγουν να αμφισβητούν ακόμα και το δικαίωμά τους στην επιβίωση. **Δε μπορεί, λοιπόν, να έχει πέραση το παραμύδι ότι όλοι μαζί, οι τραπεζίτες και**

οι άστεγοι, τα αφεντικά και οι άνεργοι, η εργατική τάξη και οι φασίστες, έχουν οποιοδήποτε «κοινό συμφέρον».

Αλλά έχει πέραση.

Και αυτό είναι φασισμός. Τα «υπεράνω όλων η πατρίς». Και η νομιμοποίηση της βαρβαρότητας. Και η παραίτηση -μαζί με την κρυφή ελπίδα ότι «θα υπάρχει ακόμα κάποιος πιο κάτω από μένα να πατήσω». Δεν είναι ο γαμημένος ο βορίδης στο υπουργείο μεταφορών. Είναι αυτή η κοινωνική κίνηση που λέει ότι δόθηκε για το καλό της σωτηρίας «όλων» είναι έκτακτη ανάγκη και να γαμηθεί ακόμα περισσότερο η εργατική τάξη και να «βγουν μαχαίρια» απέναντι σ' αυτούς που δε χωράνε (μετανάστες) και να τραγουδάμε όλοι μαζί, αφεντικά, εργάτες και άνεργοι, τον εθνικό ύμνο. **Και να παίζει και μούγκα -εκτός βέβαια αν κάποιος την βρίσκει να βρίζει βασανιάρικα τους γερμανούς, τους γάλλους ή ντόπια χρεωκοπημένα ανδρείκελα.**

Αλλά αυτό είναι μόνο το μισό της ιστορίας. Γιατί αυτή η κοινωνική κίνηση που βρωμάει φασισμό, αυτή η στρατηγική στιγμή του κράτους των αφεντικών και των λακέδων τους, ξέρει ότι ειδικά τώρα απέναντι της κινδυνεύει να βρει κάποιους που να έχουν μνήμη. Κάποιους που ξέρουν πως για την εργατική τάξη η εθνική συστράτευση είναι πάντοτε αυτοκτονική, κάποιους με αρκετή ευαισθησία και αξιοπρέπεια ώστε να καταλαβαίνουν πως τίποτα καλό για αυτούς δεν πρόκειται να προκύψει από γελοία ευκολόγια και σωτήρες.

● SHOP LIFTING, κοινώς το

κλέψιμο ειδών πρώτης ανάγκης από καταστήματα, δεν είναι και καμιά καινοτομία. Μάλλον είναι μια πρακτική αρκετά διαδεδομένη. Δεν είναι ούτε λίγοι, ούτε απαραίτητα νέοι αυτοί που κλέβουν από τα σούπερ μάρκετ, τα βιβλιοπωλεία ή τα καταστήματα ρούχων. «Αμέριμνοι καταναλωτές» που όλο και κάποιο τρόπαιο κρύβουν στη τσέπη του μπουφάν ή στη τσάντα τους. Είναι αλήθεια ότι το shop-lifting είναι ένας τρόπος να τη βγάλεις κάπως πιο εύκολα και να καλύψεις διάφορες βασικές ανάγκες. Και πώς να μην είναι άλλωστε; Ο,τι ηλίθια ιδεολογία κι αν κυκλοφορεί περί εγκληματικότητας, ό,τι ηθικοπλαστικές βλακείες των αφεντικών κι αν αναπαράγονται γύρω από αυτό, η πρακτική του shop-lifting παραμένει ένας τρόπος να πάρουμε πίσω ένα μικρό κομμάτι από όλα αυτά που τα αφεντικά μας κλέβουν κάθε μέρα, πλέον με όλο και μεγαλύτερη ένταση. Κι αν αυτό δε φαινόταν τόσο στις εύκολες εποχές των 90s και των 00s, τώρα πια δε γίνεται να μη το βλέπεις. Τώρα που επιδόματα, ιατρική περίθαλψη και ότι άλλο συγκροτεί τον έμμεσο μισθό εξαφανίζονται. Τώρα που τα αφεντικά ρίχνουν τους μισθούς υποστηρίζοντας ότι δε βγαίνουν -αν και αυτό που στην πραγματικότητα συνήθως εννοούν είναι ότι μπορεί να μειωθούν τα κέρδη τους ή ότι «θα χάσουν το δεύτερο εξοχικό»-. Ο παλιός παραδοσιακός τρόπος να τη βγάζεις μόνος σου μάλλον δε φτουράει πια. Αλλαγή πλεύσης σε πιο συλλογικές λύσεις, ξεκόλλημα

από τις παλιές ιδεολογικές βλακείες του παρελθόντος και επινοητικότητα. Κι άμα είσαι και λίγο ελαφροχέρης καλό είναι... Κι όσο για τους σεκιουριτάδες, τις κάμερες, τα αντικλεπτικά κι ό,τι άλλο σκαρφίζονται τα καταστήματα για ν' αποθαρρύνουν τους επίδοξους κλέφτες, το βέβαια είναι ότι πάντα υπάρχει ο «τρόπος». Θράσος θέλει, όρεξη, καμιά παρέα για τσίλιες κι ίσως καμιά φορά και κανένα συνωμοτικό βλέμμα ενθάρρυνσης στον άγνωστο επίδοξο κλέφτη του διπλανού διαδρόμου του super-market...

I ALWAYS
FEEL LIKE
SHOPLIFTING

..Μέσα Οκτώβρη, οκτώ παρά τέταρτο το πρωί, και βρισκόμαστε -για δεύτερη συνεχόμενη μέρα- στην πόρτα του σχολείου που έχουμε αποφασίσει ότι θα μοιράσουμε το έντυπο μας. Κρατάμε τα έντυπα μας στην είσοδο του σχολείου και ετοιμαζόμαστε να ξεκινήσουμε το μοίρασμά τους. Και νάσου πάλι η ίδια παρέα μικρομέγαλων κουκούδων, λόγω της οποίας είχε αναβληθεί το μοίρασμα της προηγούμενης. Αγκαζέ με μια νεαρή που πασχίζει να βγάλει από σακούλες «οδηγίες», «ριζοσπάστες» και συναφή. Όπα. Τι παίζει ρε λεβέντες; Έχουμε έρθει να μοιράσουμε και έρχεστε και μας πλευρίζετε αποφασισμένοι να μας διπλώσετε μέσα στις κομματοεφημερίδες σας; Πού το είδατε αυτό; [Ακολουθεί διάλογος:]

antifa: Επειδή προφανώς δεν μπορούμε να μοιράζουμε παρέα, δε πάτε στην άλλη πόρτα του σχολείου να δώσετε κι εσείς τα έντυπά σας;

κκε vo1: Εσείς να φύγετε, εμάς αυτό είναι το σχολείο μας.

κκε vo 2: Ναι, να φύγετε, κι εγώ είμαι καθηγητής.

antifa: Όταν λέτε είναι το σχολείο σας, θέλετε να πείτε ότι είναι δικό σας; Σας ανήκουν και οι μαθητές; Δεν αφήντε την πλάκα; Ήρθαμε και χτες, μας είδατε που ήμασταν εδώ και φύγαμε για να μοιράσουμε με την παυκία σας. Και σήμερα μας μπαστακωθήκατε να δώσετε τι; Αυτά που μοιράζατε και χτες; Σήμερα τι έχει το μενού; Τετραχρωμίες και εφημερίδες του κόμματος; Να γίνει τι; Να σας ψηφίσουν οι δεκαεξάχρονοι; Πάτε καλά; Και επειδή δεν πρόκειται να φύγουμε, πάτε όπου αλλού σας φωτίζει αφού δεν κάνει διαφορά γι'αυτά που θέλετε να μοιράσετε.

κκε vo1: Μπορούμε να μοιράζουμε μαζί...

antifa: Όχι, δεν μπορούμε και το ξέρεis. Είναι καμιά εξηντάδα αυτό που κάνεις; Απάντησέ μου.

κκε vo1: (σιωπή)

κκε vo2: Αϊ, πατάτα μας μορή.

antifa: Μπάρμπα, πρόσεχε πώς μιλάς...

κκε vo3: Δε θα μας πείτε τι να κάνουμε. Θα μας πείτε να μην πάμε και στη συγκέντρωση στο σύταγμα;

antifa: Ποιάς σου μίλησε για το σύταγμα; Και προφανώς άμα δε χαμπαρίζεις μόνη σου τι πρέπει να κάνεις κάποιος πρέπει να σου πει.

κκε vo3: Εσείς λέτε γιατί δεν παρεμβαίνουμε στα σχολεία...

Το αποτέλεσμα;

Να στριμωχτούν σε μια πόρτα μέσα-μέσα και να ντρέπονται να προτείνουν τις εφημερίδες τους.

Να μας «αφήσουν» την καγκελόπορτα του σχολείου να κάνουμε τη δουλειά μας και να μας κοιτάνε σα να βλέπουν εξωγήινους. Και να μην «την κάνουν» μόνο και μόνο από αντίδραση επειδή τους υποδείξαμε εμείς αυτό που έπρεπε να γίνει.

Σχόλια:

Πφ... Πολιτική κουλτούρα μηδέν. Σιγά που θα μας αναγνώριζαν και το δικαίωμα να μοιράσουμε χωρίς να υποχρεωθούμε να συγχρωτιστούμε με την αφεντιά τους. Εμείς οι οπαδοί του fair play. Χαχα. «Ωραία τα λες. Το άλλο με τον Τοτό το ξέρεis». Ίσως, καλύτερα, πολύ θα θέλανε να τους περιβάλλει και μια αύρα αντιεξουσίας, το να φαίνεται ότι μοιράζουν μαζί με τους antifa. Και είναι από τους λίγους «πολιτικοποιημένους» που θα μπορούσαν ίσως να καταλάβουν τι σημαίνει αυτή η δουλειά στο δρόμο. Τους κανόνες που σου υπαγορεύει ο «δρόμος». Και καλά οι μεγάλοι που ήταν μαζί τους. Αυτοί είναι «καμένοι». Αλλά και οι μικροί; Δε σκέφτονται;

Κρίμα, κρίμα τα παιδιά.

ΔΕ ΘΑ ΜΑΣ ΨΥΧΟΜΕΤΡΗΣΕΙ ΚΑΝΕΙΣ!

...Στην αρχή ήταν ο Pavlov με το πασίγνωστο πείραμά του. Τάιζε ένα σκύλο μετά το χτύπημα ενός κουδουνιού συνδέοντας έτσι ένα εξωτερικό ερέθισμα (κουδούνι) με μια εσωτερική αντίδραση (έτρεχαν τα σάλια του σκύλου που περίμενε να φάει) για να αποδείξει ότι η συμπεριφορά ελέγχεται. Κατόπιν ήρθε ο Watson που κατάφερε να προκαλέσει μια ελεγχόμενη συμπεριφορά στον Albert (παιδί, όχι σκύλος, αυτή τη φορά). Αυτός έκανε δυνατό θόρυβο κάθε φορά που πέρναγε ένα κουνέλι μπροστά από το παιδί με αποτέλεσμα όταν αυτό μεγαλώσει να αναπτύξει μια φοβία για τα κουνέλια. Είναι ο ίδιος τύπος που είχε πει τη θεϊκή ατάκα: “Δώστε μου μια ντουζίνα νήπια και θα τα βάλω στο εργαστήριο μου και θα τα κάνω ό,τι θέλετε, από κλέφτες μέχρι δικηγόρους”!

Τα παραπάνω βρωμάνε φασισμό, έτσι; Δεν παύουν να αποτελούν όμως τη βαριά κληρονομιά μιας “επιστήμης”, της ψυχολογίας (και κυρίως του “συμπεριφοριστικού” κλάδου της). Και ερχόμαστε στο θέμα μας, τα διάφορα προγράμματα που προβλέπουν “ψυχολογική στήριξη της σχολικής κοινότητας”. Αυτά υπάρχουν από παλιά στις χώρες της Δ. Ευρώπης και εμφανίζονται τελευταία στην Ελλάδα με την μορφή

επιδότησης της Ε.Ε. (εσπα) συνήθως σε συνεργασία με ΜΚΟ και πανεπιστημιακούς φορείς. Αντικείμενό τους: η καταγραφή-παρακολούθηση-παρέμβαση σε σχέση με τις “αποκλίνουσες συμπεριφορές” των παιδιών στο σχολείο.

Έρχονται λοιπόν κάποιοι “ειδικοί”, οι ψυχολόγοι, στο σχολείο και ψαχουλεύουν “αποκλίνουσες” και “προβληματικές” συμπεριφορές. Δηλαδή αναζητούν το πρόβλημα στον “ψυχικό κόσμο” αυτών που εκφράζουν αυτές τις συμπεριφορές κι όχι στο κοινωνικό περιβάλλον τους. Δεν είναι ξεδιάντροπο όμως αυτό όταν αφορά παιδιά που πολλές φορές δεν έχουν ούτε ρεύμα στο σπίτι• που πολύ σύντομα αναγκάζονται να αφήσουν το σχολείο για να εργαστούν• που οι γονείς τους είναι άνεργοι ή (όπως συμβαίνει σε πολλές φτωχές γειτονίες της πόλης) πουλάνε πράγματα στο δρόμο για να καταφέρουν να επιβιώσουν, έχοντας καθημερινές συλλήψεις από τους μπάτσους• που τελοσπάντων το κοινωνικό τους περιβάλλον δεν τους επιτρέπει να έχουν μια ξέγνοιαστη παιδική ζωή λες και είναι “η Λόρα στο μικρό σπίτι στο λιβάδι”; Είναι, και πολύ μάλιστα. Γιατί το γεγονός δεν είναι με ποιο τρόπο τα παιδιά αντιμετωπίζουν τα

πράγματα αλλά τα ίδια τα πράγματα
πώς έχουν. Η κοινωνική περιθωριοποίηση
είναι που τους επιβάλει συγκεκριμένες
συμπεριφορές και όχι η ψυχοσύνθεση τους.

Οπότε βασικός λόγος για την
ύπαρξη αυτών των προγραμμάτων
δεν είναι η λύση των όποιων προβλημάτων
αλλά τα ευρωπαϊκά χρήματα που μπορούν
να εκταμιευτούν και οι θέσεις εργασίας που
προσωρινά θα καλυφτούν από τους ανέργους
πτυχιούχους. Κλείνοντας, ας έχουμε όμως
και έναν ακόμα λόγο στο νου μας: τέτοια
προγράμματα πολύ πιθανό να έχουν και
κάποια ερευνητική πλευρά, δηλαδή τη
σκοπιμότητα καταγραφής των μαθητών και
ειδικά συγκεκριμένων κοινωνικών κατηγοριών
με πρώτους στο στόχαστρο τους τσιγγάνους
και τους μετανάστες. Μήπως τελικά αυτός ο
Watson ήταν ο ίδιος με το τσιράκι του Sher-
lock Holmes;

“Με μάτια κλειστά που κοιτάνε στο χθες / και μέσα απ’ αυτά του αύριο φωτιές /
βαδίζουν σε δρόμους σε λάθος εποχές / μετανάστες σε χώρες με κλεμμένες ζωές/
απαγορεύουν με σύνορα να ζήσεις που θες / κυνηγώντας ανθρώπους σκοτώνουν
ψυχές/ ζουν την κάθε μέρα με κλεμμένες στιγμές / φυλακισμένες λέξεις
μοναχικές στιγμές / τα χέρια πληγωμένα / γεμάτα με αίμα / υποσχέσεις
χαμένες / δεμένες με ψέμα / επιτέλους μια σκέψη που μπορεί να
κρατηθεί μια ευχή / να μην είχα γεννηθεί

Σε άγνωστους τόπους / γνωστές μορφές /
πίσω από τα κάγκελα / θα σβήσουν οι χαρές /
θα δραπετεύουν από την κάθε τους στιγμή/
σε μια χώρα που είναι η δική τους
φυλακή /”

ΑΜΟΚ

Οι "ΑΜΟΚ" είναι μια πανκ
ροκ μπάντα απ' το Αγρίνιο
που δημιουργήθηκε το 2003
και έκτοτε δραστηριοποιείται
μέσα σε αυτοοργανωμένες και
αντιεμπνευματικές καταστάσεις,
μέσα σε "σχέσεις και χώρους που
οι επιλογές των δράσεων συναντούν
τις επιθυμίες, η φαντασία βρίσκει τελικά
τον οίστρο της, η δημιουργικότητα βάζει
τρικλοποδιά στους ειδικούς, η έκφραση
ξεπερνά τις αρχικές προσδοκίες, η τέχνη
αρνείται να πουληθεί".

